

Devin Küçük Kütüphanesi

Yavuz DEMİRKIRAN

Devin Küçük Kütüphanesi

Yavuz DEMİRKİRAN

Yemyeşil bir vadide, fısıldayan bir ormanın kıyısında, Hugo adında yumuşak kalpli bir dev yaşardı. Üst üste konmuş üç elma ağacı kadar uzundu; teni sıcak buğday renginde, gözleri ise sevgi dolu ela rengindeydi. Hugo yosun yeşili bir hırka ve burnundan aşağı kayan yuvarlak tel gözlükler takardı. En büyük sevinci, her boydan ve her hikâyeden kitaplarla dolu kocaman kütüphanesiydi.

Hugo'nun kütüphanesi bir dev için yapılmıştı. Raflar bulutlara değiyor, merdivenler tepeler kadar yükseliyordu. Hugo orada okumayı çok severdi ama sık sık yanında birileri olsun isterdi. Kocaman koltuğuna oturur ve “Neden kimse kitaplarımı görmeye gelmiyor?” diye merak ederdi. Kütüphane, dev sayfaların çevrilme sesinden başka sessizdi.

Güneşli bir sabah, Pip adında minik bir fare kütüphanenin kapısından içeri baktı. Pip kırmızı bir atkı ve pelit kabuğundan bir şapka takmış, küçük bir bez çanta taşıyordu. Yükselen raflara baktı ve ciyaklayarak, “Vay canına! Ama bir kitaba nasıl ulaşabilirim ki?” dedi. Hugo aşağıya baktı ve gülümsedi. “Sana yardım edeceğim,” dedi, “ama önce bu kütüphaneyi herkes için dostça bir yer yapalım.”

Pip dev bir merdivenden yukarı tırmandı, ama her basamak ondan daha yüksekti. Ciyaklayarak aşağı yuvarlandı. “Basamaklar çok büyük!” diye ağladı. Hugo sakalını kaşıdı. “Haklısın,” dedi. “Bir kütüphane herkesin kolayca kullanabileceği bir yer olmalı.” Defterini çıkardı ve küçük merdivenlerle minik el merdivenlerinin planlarını çizmeye başladı.

Tam o sırada, mavi örgü yelek ve minicik yuvarlak gözlükler takmış olan kirpi Bramble geldi. Rafları inceledi ve “Raflar aşağı yukarı hareket edebilseydi herkes kitaplara ulaşabilirdi,” dedi. Hugo'nun gözleri parladı. “Ne akıllıca bir fikir!” dedi. “Rüzgârda süzülen yapraklar gibi kayan raflar yapacağız.” Pip sevinçle zıpladı ve küçük bir dans etti.

Sonra mor şalı dalgalanan baykuş Luna süzülerek geldi. Boynunda bir kordonla asılı küçük bir kitap ayracı vardı. “Yüksek sesle okumayı çok severim,” diye öttü. “Ama kitaplar benim tutamayacağım kadar ağır.” Hugo başını salladı. “Hikâyelerini paylaşabileceğin küçük kitap stantları ve sıcacık köşeler yapacağız.” Luna'nın altın rengi gözleri sevinçle parladı.

Hugo gece gündüz çalıştı. Yumuşak halılı küçük merdivenler ve minik korkuluklu el merdivenleri yaptı. Hafifçe itince aşağı yukarı hareket eden raflar yaptı. Güneşli köşelere küçük yastıklı sandalyeler koydu ve akşam okumaları için minik fenerler astı. Pip her merdiveni denedi, Bramble her rafı kontrol etti. “Mükemmel!” diye ciyakladılar.

Haber vadide yayıldı. “Bir dev bize kütüphane yapmış!” dedi tavşanlar. “Bizim boyumuzda merdivenlerle!” dedi sincaplar. “Ve sıcacık köşelerle!” dedi köstebekler. Herkes çok heyecanlıydı. Küçük çantalarını taşıyıp en güzel atkılarını takarak Hugo'nun kütüphanesine koştular. Hugo kapıda duruyordu, yuvarlak gözlükleri parlıyor, her yeni dostu karşılamaya hazır bekliyordu.

Açılış gününde hayvanlar dört bir yandan geldi. Fareler minik merdivenlerden tırmandı, kirpiler sıcacık köşelere kıvrıldı, baykuşlar küçük stantlara tünedi. Hugo herkese rafların nasıl aşağı yukarı hareket ettiğini gösterdi. “Sadece hafifçe itin,” dedi. Kitaplar patilerine doğru süzülürken hayvanlar sevinçle bağırdı. Kütüphane mutlu ciyaklamalar ve ötüşlerle doldu.

Luna herkesi bir çemberde topladı. “Hadi birlikte bir hikâye paylaşalım,” dedi. Bir kitap açtı ve okumaya başladı. Hayvanlar gözleri kocaman açılmış bir halde dinlediler. Sonra Pip bir sayfa okudu, Bramble bir sayfa daha okudu. Hugo kocaman koltuğundan dinledi, içi ısındı. “Bir kütüphane işte böyle olmalı,” diye fısıldadı. “Herkesin paylaşabileceği bir yer.”

Hikâyeden sonra Hugo yüksek bir rafa ulaşmaya çalışan küçük bir farenin zorlandığını fark etti. Diz çöktü ve “İzin ver, sana yardım edeyim,” dedi. Fareyi nazikçe kitaba doğru kaldırdı. “Teşekkürler, Hugo!” diye ciyakladı fare. Hugo gülümsedi. “Hareketli rafları bu yüzden yaptık,” dedi. “Herkes hayallerine ulaşabilirsin diye.” Hayvanlar başlarını salladı, kendilerini mutlu ve dahil hissettiler.

Bramble, “Sessiz okumak için daha çok sıcacık köşe ekleyebiliriz,” diye önerdi. Luna da, “Ve hikâye anlatmak için daha büyük bir çember,” diye ekledi. Hugo fikirlerini defterine yazdı. “Haklısınız,” dedi. “Hepimiz fikirlerimizi paylaştığımızda bir kütüphane daha da güzelleşir.” Birlikte yeni okuma ve paylaşma köşeleri planladılar, kütüphaneyi her canlı için daha da davetkâr hale getirdiler.

Hugo cıvı cıvı kütüphaneye baktı. Fareler ve kirpiller yan yana okuyordu. Baykuşlar sincaplara hikâyeler anlatıyordu. Herkes okuyor ve paylaşıyordu. “Eskiden bir kütüphanenin sadece kitaplardan ibaret olduğunu sanırdım,” dedi Hugo. “Ama aslında mesele iyilik ve paylaşmak.” Hayvanlar sevinçle bağırdı. Pip Hugo'nun omzuna tırmandı ve “Bunu hepimiz için sen mümkün kıldın,” dedi. Hugo'nun gözleri gözlüklerinin ardında pırıl pırıl parladı.

O günden sonra Hugo'nun kütüphanesi vadinin en sıcak yeri oldu. Hayvanlar okumaya, hikâye paylaşmaya ve birbirlerine yardım etmeye geldiler. Hugo, başkalarını düşünmenin kendisi de dahil herkesi mutlu ettiğini öğrendi. Hâlâ dev kitaplarını okuyordu, ama artık onları paylaşacak dostları vardı. Ve her akşam Luna, sıcacık dinleyicilerden oluşan bir çembere yüksek sesle kitap okurdu.

Devin Küçük Kütüphanesi iyiliğin simgesi oldu. Hugo, minik merdivenler ve hareketli raflar gibi küçük değişikliklerin büyük fark yaratabileceğini anladı. Başkalarını düşünmesine yardım eden dostlarıyla gurur duydu. “Bir kütüphane herkes içindir,” dedi. Hayvanlar da aynı fikirdeydi; patilerinde kitaplar, yüzlerinde gülümsemelerle sıcacık köşelerine sokuldular.

Böylece yemyeşil vadide dev ile minik hayvanlar hikâyeler arasında mutlu mesut yaşadılar. Paylaşmanın ve iyiliğin dünyayı herkes için daha güzel yaptığını öğrendiler. Her gün yeni dostlar geldi ve Hugo onları sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. Kütüphane sadece bir bina değildi; okumayı seven herkesin yuvasıydı.